

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,

Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně:

Mgr. S. W., narozená X,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. 76350/2019/KUUK,
sp. zn. KUUK/56154/2019/ZPZ/19-ODV-001,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 10. 5. 2019, č. j. 76350/2019/KUUK, sp. zn. KUUK/56154/2019/ZPZ/19-ODV-001, se **pro vady řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně dne 28. 2. 2019 požádala Městský úřad Kadaň, odbor životního prostředí (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí informací týkajících se správního řízení o přestupku zahájeného dne 29. 11. 2018 ve věci nedovoleného užívání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

pozemků zemědělského půdního fondu parc. č. XA a XB v k. ú. X k nezemědělským účelům, konkrétně o poskytnutí přehledu správního spisu a veškerých rozhodnutí vydaných ve věci (dále jen „infožádost“).

2. Dne 20. 4. 2019 žalobkyně obdržela od povinného subjektu vyžádané dokumenty, avšak některé údaje v nich byly znečitelněny. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019, č. j. MUKK/16712/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), infožádost žalobkyně částečně odmítl podle § 15 odst. 1 InfŽ v rozsahu informací vztahujících se k osobním údajům osoby obviněné z přestupku, tedy jména, data narození a adresy trvalého bydliště. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 20. 4. 2019 odvolání, kde namítala, že ve výrokové části ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nejsou označeny hmotněprávní normy, které povinný subjekt aplikoval a zároveň v odůvodnění chybí náležité úvahy týkající se aplikace těchto norem. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, případně se domáhala toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobkyni vyžádané informace. Zároveň požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací zaručeným čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Namítala, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) konkrétní hmotněprávní ustanovení, které věcně upravují podmínky, za kterých může povinný subjekt svou pravomoc uplatnit, přičemž obsahuje toliko procesněprávní ustanovení. K této námitce žalobkyně poukázala na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 31/99. Žalobkyně v odvolání namítala, že povinný subjekt ve výrokové části svého rozhodnutí neoznačil konkrétní hmotněprávní normy, které povinný subjekt aplikoval. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal.
4. Dále žalobkyně uvedla, že prvostupňové rozhodnutí není řádně odůvodněno podle § 68 odst. 3 správního řádu. Povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že odepřel poskytnout jména, data narození a adresy trvalého bydliště obviněné osoby, jelikož má tyto údaje za osobní údaje a konstatoval, že je odepřel poskytnout v souvislosti se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“). Povinný subjekt tak neuvedl, kterou konkrétní právní normu v ZOOÚ aplikoval, nevyložil její obsah, a neukázal, jak mu tato norma umožňuje uplatnit v řešené věci jeho pravomoc podle § 15 odst. 1 InfŽ k odmítnutí infožádosti. K nedostatečnému odůvodnění žalobkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, ze dne 12. 4. 2006, č. j. 3 Ads 82/2005-50, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84. Proč byly odepřené údaje osobními údaji a proč by poskytnutí údajů nebylo v souladu se zákonem, nevysvětlil ani žalovaný.
5. Žalobkyně sdělila, že správní orgány se dopustily nesprávné správní úvahy, neboť použily při řešení právní otázky jiný předpis, než použít měly. Důvody odepření informace se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle žalovaného měly opírat o § 5 odst. 1 písm. f) ZOOÚ. Žalobkyně podotkla, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, k čemuž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40. V době vydání napadeného rozhodnutí byl však již ZOOÚ zrušen a v době vydání prvostupňového rozhodnutí byl ZOOÚ z větší části nahrazen nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (dále jen „nařízení GDPR“).

6. Dále žalobkyně uvedla, že správní orgány pochybily, když při aplikaci omezení práva na informace neprovedly test proporcionality. Žalobkyně pokračovala, že zatímco jednotlivé zákonné důvody pro neposkytnutí informací představují formální podmínku pro omezení přístupu k informacím, zakotvuje § 12 InfZ materiální podmínku v podobě příkazu restriktivní interpretace i aplikace zákonných postupů pro omezení přístupu k informacím v tom smyslu, že toto omezení musí být nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, k čemuž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41. Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytnout informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu. Žádný takový test správní orgány neprovedly. Nezohlednily tak například, že odepřené údaje vypovídají o osobě usvědčené ze spáchání správního deliktu.
7. Žalobkyně namítla, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť se nepokusily získat souhlas subjektu údajů k poskytnutí odepřených údajů žalobkyni.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a dále především uvedl, že v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí sice nebylo přesně specifikováno zákonné ustanovení upravující ochranu osobních údajů, ale byl tam uveden rozsah informací, které byly odmítnuty. Dále žalovaný sdělil, že se jako odvolací orgán opíral o § 8a odst. 1 InfZ, v němž je uvedeno, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu, a v odůvodnění zmínil návaznost na ZOOÚ, který byl účinný v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný k námitce žalobkyně sdělil, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by subjekt údajů udělil souhlas s poskytnutím údajů. Povinný subjekt přitom nemá zákonnou povinnost takový souhlas obstarávat. Závěrem žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí přihlédl k tomu, že v prvostupňovém rozhodnutí byly uvedeny důvody, proč bylo odmítnuto poskytnutí části požadovaných informací a i když nebyly dodrženy všechny formální náležitosti, bylo zcela zřejmé, že výsledek rozhodnutí by i po úpravě těchto formálních náležitostí zůstal stejný. S ohledem na zásadu procesní hospodárnosti tedy žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice uvedla, že skutečnost, že je právní předpis účinný, ještě samo o sobě neznamená, že je třeba podle něj postupovat. Pokud na danou situaci dopadá více konkurujících právních norem, je třeba mezi nimi vybrat. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ZOOÚ upravovalo podmínky zákonného zpracování osobních údajů. Stejnou materii ale upravovalo i nařízení GDPR. Protože tento předpis Evropské unie má před národní úpravou přednost (čl. 10a Ústavy a čl. 16 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie) mělo být postupováno podle něj. Žalobkyně podotkla, že v době rozhodování žalovaného již nebyl ZOOÚ účinný, přičemž pro rozhodování odvolacího správního orgánu je rozhodující právní stav v době vydání tohoto odvolacího orgánu, nikoliv stav v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k čemuž žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40. Žalobkyně zopakovala své žalobní tvrzení, že povinný subjekt měl své rozhodnutí založit na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Podle žalobkyně měl-li povinný subjekt možnost u subjektu údajů ověřit, zda udělí souhlas s poskytnutím svých osobních údajů, a nejednalo-li se o administrativně náročný úkon, bylo vhodné tak učinit. Dodala, že v předmětné věci šlo o údaje jediné osoby, a tudíž nešlo o administrativně náročný úkon, přesto se správní orgány o zjištění souhlasu nepokusily.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Soud se nejprve zabíral namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů stran absence úvah o odmítnutí poskytnutí některých osobních údajů a nepřítomnosti aplikovaných hmotněprávních ustanovení, na jejichž základě bylo poskytnutí osobních údajů odmítnuto.
12. Dle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
13. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

14. Dále soud poukazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, kde bylo dovozeno následující: *„Povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí.“*
15. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, rovněž dovodil, že: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
16. Ve světle shora uvedených ustanovení správního řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu soud konstatuje, že obecným důležitým pravidlem při tvorbě správních rozhodnutí je v rámci výrokové části správního rozhodnutí mj. uvádět zákonná ustanovení aplikovaná v řešené věci. Pokud užitá zákonná ustanovení nejsou obsažena přímo ve výroku rozhodnutí, je tento nedostatek možné zhojit např. jejich uvedením v tzv. návěti rozhodnutí, či dle míry závažnosti i důležitosti, jejich uvedením v odůvodnění rozhodnutí. Požadavek na uvádění zákonných ustanovení se přitom vztahuje jak na procesněprávní ustanovení, tak na hmotněprávní ustanovení, která se dotýkají merita věci. S tímto pravidlem je pak úzce spjata povinnost správního orgánu v odůvodnění správního rozhodnutí uvádět důvody výroků rozhodnutí a úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil. Správní orgán tedy musí nejprve dostatečně zjistit skutkový stav věci, který posléze za pomoci výkladových metod podřadí pod zákonná ustanovení, přičemž výsledkem tohoto postupu je výrok rozhodnutí. Adresátovi rozhodnutí musí být srozumitelně a jasně vyloženo, z jakých skutkových a právních důvodů byl výsledkem řízení právě takový výrok.
17. Soud dále poukazuje na závěry rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, kde Nejvyšší správní soud v odst. 25 uvedl: *„Na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to ostatně již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4.“*
18. Soud i s odkazem na výše citovanou judikaturu připomíná pro nyní posuzovanou věc klíčovou zásadu správního řízení, že při rozhodování správního orgánu je rozhodující právní stav v době vydání jeho rozhodnutí.
19. V prvostupňovém rozhodnutí povinný subjekt v návěti a ve výroku toliko konstatoval, že je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, a že infožádost žalobkyně z části odmítá dle § 15 odst. 1 InfZ, a to v rozsahu informací vztahujících se k osobním údajům osoby obviněné z přestupku. Ani v odůvodnění pak neuvedl žádná hmotněprávní ustanovení, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

natož úvahy, z nichž by byl zřejmý myšlenkový postup, proč rozhodl a podle jakých zákonných ustanovení o odepření poskytnutí části informací.

20. Žalovaný poté prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přičemž v odůvodnění na str. 2 napadeného rozhodnutí nejprve uvedl, že povinný subjekt postupoval správně. Následně však připustil, že povinný subjekt pochybil, když v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl odkaz na § 8a InfZ, tj. ustanovení umožňující odepřít poskytnutí osobních údajů v souladu s předpisy upravujícími jejich ochranu, což žalovaný označil za nepodstatnou formalitu. Stejně tak žalovaný nepovažoval za podstatné, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyl specifikován § 5 odst. 1 písm. f) ZOOÚ, který byl při částečném odmítnutí poskytnutí informace brán na zřetel. Žalovaný zakončil svoji úvahu tím, že by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie prvostupňové rozhodnutí zrušit jen pro uvedené formální nedostatky, když výsledek rozhodnutí by zůstal stejný.
21. Dle § 8a odst. 1 InfZ, ve znění účinném do 31. 7. 2020, platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
22. Citované ustanovení je toliko odkazující normou, která sama o sobě nestanoví omezující podmínky pro povinný subjekt, za nichž lze osobní údaje žadateli o informace poskytnout. Odkaz na toto právní ustanovení v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez dalšího nepřináší žádné objasnění věci.
23. Dle § 8a odst. 2 InfZ, ve znění účinném do 31. 7. 2020, platí, že povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
24. Z odkazu v odůvodnění napadeného rozhodnutí na § 8a InfZ rovněž není zřejmé, proč je žalovaný aplikoval, neboť z něj rovněž nevyplyvá žádná konkrétní podmínka pro odmítnutí poskytnutí požadovaných osobních údajů o subjektu údajů.
25. Soud dále zdůrazňuje, že ZOOÚ byl zrušen ke dni 24. 4. 2019, tedy § 5 odst. 1 písm. f) ZOOÚ nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí ze dne 10. 5. 2019 účinný.
26. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný vědom si nedostatků prvostupňového rozhodnutí, tj. chybějících aplikovaných hmotněprávních ustanovení ve výroku a z toho plynoucí absence jakýchkoliv úvah o jejich výkladu a aplikaci na zjištěný skutkový stav v odůvodnění, prvostupňové rozhodnutí potvrdil, ačkoliv mohl zjištěné nedostatky zhojit změnou prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
27. Namísto toho žalovaný označil zjištěné vady za formální a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že v odůvodnění pouze uvedl právní ustanovení, která povinný subjekt opomněl v prvostupňovém rozhodnutí uvést [§ 8a InfZ a § 5 odst. 1 písm. f) ZOOÚ], aniž by úvahy povinného subjektu doplnil. Hypotetická úvaha žalovaného o náležité podobě prvostupňového rozhodnutí tak nekorespondovala ani se zásadou, že při rozhodování odvolacího správního orgánu je rozhodující právní stav v době vydání rozhodnutí o odvolání, a nikoliv právní stav v době při vydání prvostupňového rozhodnutí, když v době vydání prvostupňového rozhodnutí byl ZOOÚ ještě účinný. Žalovaný měl tudíž výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí založit na legislativě účinné v době vydání napadeného rozhodnutí upravující ochranu osobních údajů, tedy s ohledem na ustanovení nařízení GDPR a zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
29. Jelikož soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, dále se již nezabýval námitkami nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně vyžádání souhlasu subjektu údajů s poskytnutím jeho osobních údajů a testem proporcionality stran odepření informací.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“). Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 600 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 AT). Náklady zastoupení žalobkyně advokátem tak činí 6 800 Kč a náklady řízení celkem 9 800 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za sepsání repliky ze dne 27. 6. 2019, neboť tato replika byla opakovaným vyjádřením žalobkyně již dříve řečeného a soud tyto náklady nepovažuje za účelně vynaložené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. února 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)